

**UCHWAŁA NR XXXVIII/374/17
RADY MIEJSKIEJ W KLUCZBORKU**

z dnia 27 czerwca 2017 r.

w sprawie nadania nazwy dla ronda na terenie wsi Ligota Dolna

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz.446 z późn. zm.) **Rada Miejska w Kluczborku uchwala co następuje:**

§ 1. Nadaje się następującą nazwę – „**Rondo im. Powstańców Wielkopolskich**” dla ronda zlokalizowanego na przecięciu obwodnicy miasta Kluczborka oraz drogi krajowej nr DK 42 na działkach oznaczonych numerami: 298/13, 298/14, 298/15, 298/17, 298/18, 298/22, 299/2, 300/4 i 300/11 wszystkie ark. m. 2 położonych na terenie wsi Ligota Dolna, które stanowią własność Skarbu Państwa w trwałym zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, Oddział w Opolu i oznaczonych w ewidencji gruntów i budynków jako drogi.

§ 2. Usytuowanie działek o których mowa w §1 przedstawia załącznik mapowy.

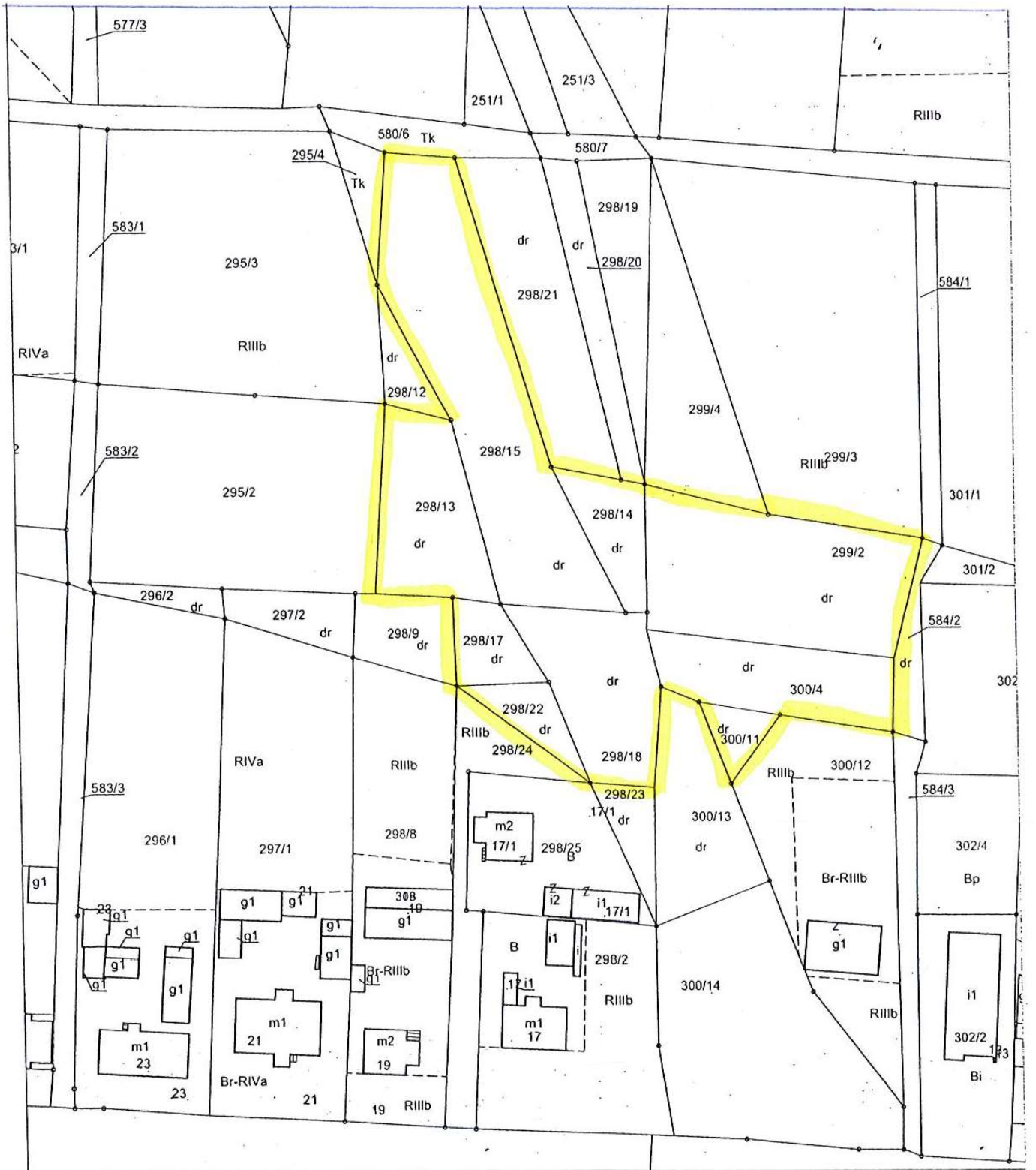
§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Kluczborka.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Opolskiego.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Kluczborku

Janusz Kędzia

Załącznik do uchwały Nr XXXVIII/374/17
Rady Miejskiej w Kluczborku
z dnia 27 czerwca 2017 r.

UZASADNIENIE

Proponuję nadanie dla nieruchomości oznaczonej w operacie gruntów i budynków jako działki oznaczone numerami: 298/13, 298/14, 298/15, 298/17, 298/18, 298/22, 299/2, 300/4 i 300/11 wszystkie ark. m. 2 położone na terenie wsi Ligota Dolna, które stanowią własność Skarbu Państwa w trwałym zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, Oddział w Opolu i są oznaczone w ewidencji gruntów i budynków jako drogi, nazwy „ **Rondo im. Powstańców Wielkopolskich** ”.

W wyniku polityki zaborczej Prus, Rosji i Austrii dokonano trzech rozbiorów Polski. Naród polski nigdy nie pogodził się z utratą niepodległości i podejmował walki zbrojne o jej odzyskanie w zrywach ogólnonarodowych jak i w poszczególnych zaborach. W zaborze pruskim w roku 1794, 1806, 1846, 1848 i w latach 1918 – 1919.

Powstanie 1794 r. objęło ziemie II i I zaboru pruskiego i obejmowało tereny Wielkopolski i Kujaw. Duże znaczenie w walkach miało oponowanie i zdobycie Włocławka i zniszczenie składów amunicji dla armii pruskiej oblegającej Warszawę. Pomocy powstaniu udzielił J.H Dąbrowski zdobywając Bydgoszcz co doprowadziło do zaniechania przez Prusaków działań przeciwko insurekcji kościuszkowskiej. Powstanie upadło w listopadzie 1794 r. wraz z klęską insurekcji.

Kolejny zryw Wielkopolan nastąpił w 1806 r. po klęsce wojsk pruskich w walkach z armią francuska i wkroczeniu wojsk Napoleona do Wielkopolski. Na wezwanie J.H. Dąbrowskiego utworzono oddziały powstańcze, które rozbiły garnizony wojskowe i usuwały władze pruskie. Zorganizowano pierwsze kadry wojska i od III 1807 r. powołano 30 tys. żołnierzy pod broń, wyzwalając ziemie wielkopolskie a sukcesy powstańcze w konsekwencji przyczyniły się do utworzenia Księstwa Warszawskiego.

Powstanie roku 1846 związane było z zamierzonym wystąpieniem zbrojnym w trzech zaborach. Walki lokalne w Poznaniu 4 III nie doprowadziły do wybuchu powstania, represje i aresztowania wśród spiskowców oraz niepowodzenia ruchu zbrojnego w innych zaborach zostały zakończone porażką.

Powstanie 1848 r. kolejny czyn zbrojny związany z Wiosną Ludów . Na wieść o rewolucji w Berlinie spiskowcy poznańscy na czele z W. Stefańskim utworzyli 20 III Komitet Narodowy Polski, który powołał Rząd Narodowy z K. Libełtem, G. Potworowskim i W. Stefańskim na czele, naczelnym wodzem został L. Mierosławski 10 IV 1848 r. W kwietniu władze i dowództwo pruskie rozpoczęło tłumienie ruchu powstańczego łamiąc zawartą 11 IV ugodę w Jarosławcu. Polskie siły zbrojne w sile 3 tys. żołnierzy po rozbiciu obozu w Książu rozpoczęły działania ofensywne zakończone 30 IV zwycięstwem pod Miłosławiem, 2 V w bitwie pod Wrześnią-Sokołowem. Przy dużym oporze szlachty i przewadze wojsk pruskich 9 V 1848 r. wojska powstańcze skapitulowały.

Pomimo niepowodzenia tradycje tego ruchu miały duże znaczenie dla późniejszego oporu ludności polskiej przeciwko germanizacji. Gdy walki zbrojne nie owocowały sukcesami przeniesiono ją na płaszczyznę gospodarczo-ekonomiczną i kulturalną i w ten sposób podtrzymywano ducha narodowego i nie dopuszczono do wyparcia polskości.

Nadzieje na odzyskanie niepodległości odżyły w czasie I wojny światowej i stały się sygnałem dla narodu polskiego do walki o zrzućenie 123 letniego jarzma pruskiego.

Powstanie Wielkopolskie w latach 1918 – 1919, jako wystąpienie zbrojne ludności polskiej przeciwko władzom niemieckim rozpoczęło się z 26 na 27 XII 1918 r. w Poznaniu i było odpowiedzią na demonstracje niemieckie przeciwko przejazdowi Ignacego Jana Padarewskiego. Celem władz powstańczych było uwolnienie Wielkopolski i Pomorza jako kolebki państwowości polskiej spod panowania i władzy niemieckiej. Do 15 I 1919 r. organizowane siły zbrojne przez Straż Ludową i Polską Organizację Wojskową Zaboru Pruskiego wyzwoliły tereny Wielkopolski, tocząc ciężkie zwycięskie boje pod Rawiczem i Leszmem.

Po wybuchu powstaniem kierowała Naczelna Rada Ludowa na czele z mjr S. Taczakiem, od 16 I 1919 r. na czele wojsk stał gen. J. Dowbór-Muśnicki.

Ofensywa wojsk powstańczych doprowadziła do wyzwolenia ziem województwa poznańskiego.

Walki zakończył 16 II 1919 r. rozejm w Trewirze, na mocy którego ustalono wzdłuż granic terenów wyzwolonych przez wojska powstańcze linię demarkacyjną. Powstanie stworzyło podwaliny do tworzenia zrębów państwowości polskiej w toczących się międzynarodowych rokowaniach pokojowych w Paryżu.

W powstaniu wzięło udział 17 tys. ochotników, w walkach poległo około 2 tys. powstańców a 6 tys. odniosło rany.

Powstanie Wielkopolskie należy do najbardziej chlubnych kart historii dziejów naszej Ojczyzny. Jedyne z bardzo licznych powstań narodu polskiego, które odniosło i zakończyło się zwycięstwem, a ludność polska Wielkopolski złożyła hojną daninę krwi w walce o niepodległość i tożsamość narodową.

Biorąc pod uwagę dzieje narodu i państwowości polskiej oraz historię oręża polskiego społeczeństwo miasta i Gminy Kluczbork oraz przejeżdżający przez to rondo Polacy i goście wspomną bohaterów, którzy poświęcając własne życie złożyli największą ofiarę aby kolebka polskości – Wielkopolska należała do niepodległej, suwerennej wolnej Polski.

W związku z powyższym proponowaną nazwę ronda uważam w pełni za zasadną i proszę radę miejską w kluczborku o przyjęcie stosownej uchwały.